

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

17. rész – A nagy mű kezdete

Hogy a köz javát, ezt a fontos célkitűzést elérjük, elengedhetetlen, hogy mindenféle szenvedésen enyhítsünk. Álmatlan éjszakákon Pio atya lelki szemei előtt gyakran megjelenik a déli katonai kórházak képe, hiszen ezeket a kórházakat neki is volt alkalma megismerni, egyszer-kétszer ő is időzött bennük. Aztán meg ott vannak a gyerekek. Szülőfalujában az állandóan rájuk leselkedő betegségek miatt sokan nem érték meg a néhány hónaposnál magasabb életkort. Köztük testvérei, Francesco és Amalia sem. Egyre határozottabbá válik az az elképzelése, hogy egy nagy klinikai központ épüljön San Giovanni Rotondóban. Ki kell azonban várni az alkalmasabb időt. Az adományok sorra érkeznek, ám a helyzet még mindig igen súlyos. Az esztelen háború befejeződése után is, míg a világ a halottait veszi számba, és a romokat leltározza – melyeket egyrészt a náciizmus és a fasizmus, másrészt a szükségből a Szovjetunióval szövetséges nagy nyugati demokráciák hagytak maguk után – a Gargano hegyére egyre csak özönlenek a menekültek, a hajléktalanok, akiknek a felszabadítók által bevezetett, szinte értéktelen pénzből sincs egyetlen lírájuk sem. Az éhségnél csak az elkeseredettség nagyobb. Az Egyház kötelességének érzi, hogy a pápa és a püspökök szájába adva a szót, szociális és politikai cselekvésre serkentse a katolikusokat. Veszélyben az ember, a méltósága és elidegeníthetetlen szabadsága. Krisztus követői nem maradhatnak érzéketlenek, ha az ország kétségbeesett kiáltásoktól visszhangzik.

A szerető gondoskodás ideje ez. Kenyeret kell adni az árváknak, özvegyeknek, hazatérőknek. Különös módon a mindig legszegényebbnek tartott déli parasztok állnak a legjobban, és azt a keveset, amit földjük ad nekik, nagylelkűen megosztják azokkal a testvéreikkel, akiknek még egy marék búzájuk sincs. A helyzet fájdalmasan érinti a San Giovanni Rotondó-i kapucinus, aki mindenkit szeretetre int. Mert mint mondja, „ez az erények királynője. Ahogyan a gyöngyszemeket összefűzi a fonál, úgy fűzi egybe az erényeket a szeretet. Ha a fonál elszakad, a gyöngyök szétperegnek. Ugyanígy, ha megfogyatkozik a szeretet, az erények a semmibe hullnak.” Szavaiból kitűnik, hogy Pio atya egyszerűen próbál mindenkit a helyes útra vezetni. Meggyőződése szerint az egyszerűség nagy erény, de a bölcsesség is nélkülözhetetlen.

Alig múltak el azonban a háború és az azt követő időszak szörnyű napjai, a régi feszültség ismét visszatér, egyrészt a körülötte tolongó hívőtömeg, másrészt merész tervei miatt. Az nyújt némi vigaszt számára, hogy maga mellett tudhatja az óceánon túlról visszatért megfáradt és beteg édesapját. De nem sokáig. Az idős családfő 86 éves korában, 1946. október 7-én örökre lehunyja szemét San Giovanni Rotondóban, két nappal azután, hogy megalapítják a „Szenvedés Enyhítésének Háza” nevű részvénytársaságot azzal a feladattal, hogy felépítse a Pio atya által megálmodott hatalmas kórházat.

Egy szegény helybéli özvegyasszony egy 50 lírás bankjegyet adományoz a garganói sziklákra építendő kórház javára. Pio atya nem akarja elfogadni, de az asszony megsértődik: „Nem kell a pénz, mert keveset ér?” – suttozja könnyes szemmel. Még hozzáteszi, hogy szegénysége miatt nem tud többet adni. Ezt is nehezen takarította meg. „Nem vásárolok gyufát, hanem a barátnőmtől kérek tüzet, hogy begyűjtsak a kályhába. A lámpát nagyon korán eloltom, sőt sokszor meg sem gyújtom.” Pio atya meghatódik, és örömmel elfogadja az adományt.

A kolostor körül megkezdődik a zarándokok befogadására szolgáló épületek alapozása. Ideje is, mert csak úgy özönlenek az emberek a szélrózsa minden irányából, s egytől egyig azt hiszik, szeretetteljesen ölelik meg a szerzetest, ám ilyenkor Pio atya – mint gyakran mondogatja – egy satu fajtogató szorításában őrzi magát. A pietrelcinai szerzetes által megálmodott „ház” még a tervezés fázisában van. 1947 májusának közepe táján végre munkához látnak, s kalapácsok, csákányok zajától lesz hangos a vidék. Először elegyengetik a talajt a hegytetőn, aztán odairányítják a pugliai vízvezeték, hogy elegendő vizük legyen. A kapucinusok, akik provinciájuk más részein is alaposan kiveszik részüket a háborúban megrongálódott házak felújításából, nem akarnak hinni a szemüknek, mikor eléjük kerül a San Giovanni Rotondóban építendő mű ötletes terve. Szerzetestársukat mindig misztikusnak, szinte álmodozónak tartották, de most meg kell változtatniuk róla alkotott elképzelésüket, hiszen Pio atya szerelő- és ácsműhelyeket, mészégető kemencét hozott létre, továbbá berendezéseket szerzett a kőmunkálatok elvégzéséhez és a belső szerelvények, csövezetékek kialakításához. „Gazdaságosan dolgozunk” – magyarázza meglepett rendtársainak. Ő maga is gyakran kimegy a hatalmas területre a munkások és technikusok közé, hogy nyomon kövesse a munkát, és megoldási javaslatokat adjon.

Eközben a foggiai rendtartomány nagy örömet szerez Pio atyának: kapucinus kolostort nyit szülőfalujában, Pietrelcinában. 1949-ben újabb öröm éri: tető alá kerül a Szenvedés Enyhítésének Háza. Zászlórúdján a hagyományos trikolor lobog. A mesteremberek családias hangulatban ünnepelnek, ez alkalomból a grandiózus mű megálmodója elmagyarázza, hogy a csodát a Gondviselésnek köszönhetik. A falak és a tető építése több mint háromszázmilliót emésztett fel. Néhány évvel később a kiadások majdnem fél milliárdra rúgnak. Ezek a szédítő számok nem éppen jószándékú szóbeszédet indítanak el a garganói ferences ellen, akit unos-untalan azzal vádolnak, hogy hűtlen lett Szent Ferenc regulájához, hiszen az minden „kisebb testvérnek” teljes szegénységet parancsol. A vállalkozásban különféle emberek vesznek részt a világ minden tájáról. Van itt egy toszkán orvos, egy abruzzói ezermester, egy angol újságíró, római nemesek. Egyfajta Noé bárkája ez, vagy ahogy a gonoszok suttozzák: „a csodák fellegvára”. A gyanakvók szerint sokan azért követik Pio atyát, mert a létesítménytől személyes hasznot remélnek. A tények azonban megcáfolják az alantas gyanúsítgatásokat, mivel a mű az akadékoskodók ellenére szemlátomást gyarapszik. A Gondviselés kifürkészhetetlen akarata, hogy San Giovanni Rotondóban minden szorongattatás közepette lelkes a légkör. Pio atya igyekszik eltűnni a közösség figyelmének középpontjából, ám a világ utoléri őt, és rengeteg gondot okoz neki, de ő jó szerzeteshez méltón a testvéreiért él. Értük és velük együtt kell szenvednie..... (folytatás következik)

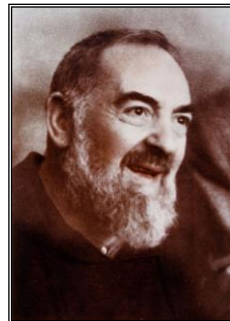
PIO ATYA ÉLETMŰVE

Amikor Pio atya életművéről beszélünk, elsőként az a San Giovanni Rotondóból induló nagy horderejű kezdeményezés jut eszünkbe, amelynek Pio atya a „Szenvedés Enyhítésének Háza” nevet adta. Pio atya célja kezdetben mindössze annyi volt, hogy kórházat teremtsen a garganói körzet legszegényebbeinek, ahol talpra állhatnak, és ahol gondoskodnak róluk, ha megbetegednek. Abban az időben egyetlen kórház sem működött ezen a hatalmas területen. A helyi lakosság szinte kizárólag pásztorokból és mezőgazdasági munkásokból állt, akik embertelen körülmények között éltek, és akikről addig senki sem gondoskodott. Pio atya volt az első, akit megindítottak győtrődéseik, és akinek eszébe jutott, hogy hathatós segítséget nyújtson nekik. A kapucinus szerzetest tehát először az a részvét készítette cselekvésre, amelyet azok iránt érzett, akikről mindenki más megfélekedett. Elsősorban fájdalomra kívánt enyhíteni, hogy enyhülést adjon ezeknek az elfeledett szenvedő lelkeknek. Pio atya ezért akarta a fenti nevet adni az intézménynek, amely így mindörökké magában hordozza eredeti rendeltetésének lényegét. Kétségtelenül merész ötlet volt belevágni ebbe a munkába. Ám miután Pio atya 1939-ben megszabadult azoktól a köztetségektől, amelyeket 1923-ban róttak ki rá, eltökélte magát a terv megvalósítása mellett. 1940 januárjában cellájában, mások jelenlétében fogadalmat tett a kórház megalapítására. A kezdet meglehetősen szerény volt; Pio atya tette az első felajánlást, példáját pedig barátai követték, akik többek között együttműködésükről biztosították az atyát. Az első kívülről érkező szerény hozzájárulásokat egy lelkiismeretesen vezetett, egyszerű iskolai füzetben jegyezték fel. Bár Pio atya nem tudta szélesebb körben népszerűsíteni kezdeményezését, rövidesen mindenfelé tudomást szereztek róla, és csodálatos módon nagylelkű felajánlások is befolytak. Pio atya alig fogalmazta meg tervét, amikor híre már Amerikába is eljutott, és különösen azok szívét érintette meg, akik korábban a garganói hegyvidéken éltek. Ez a vidék túlságosan is szegény volt ahhoz, hogy mindenkit kenyérhez juttasson, ezért sok ember kelt útra, hogy Amerikába vándorolva jobb megélhetést keressen. Rengeteg felajánlás érkezett ezektől az emigránsoktól. Az az ember is a szegény garganói hegyvidék gyermeke volt, aki a legnagyobb segítséget nyújtotta Pio atyának. Amikor a pietrelcinai kapucinus hozzáfogott a munkához, éppen ez az ember volt New York polgármestere és az UNRRA nevű jótékonsági szervezet elnöke. Befolyása és kapcsolatai révén elegendő pénzt gyűjtött össze az ügy számára, hogy biztosítsa a munkálatok

pénzügyi háttérét. Ez lehetővé tette, hogy még nagyobb munkába vágják a fejszájukat, mivel a nagylelkű adománynak köszönhetően a helyieknek építendő kisebb kórház eredeti terveit elvetették, és egy sokkal nagyobb létesítmény létrehozása mellett döntöttek, amely minden beteg előtt nyitva áll, lakóhelyétől függetlenül.

(M. K. Tangari: Történetek Pio atyáról)

„... a családot járja át egészen a Lélek, amely mosolyogva tud lemondani önmagáról, mosolyogva tudja mindig és egészen fölládozni önmagát.”

Padre Pio

3/1.

„Eltört a drága kehely, melyben Isten a te lelkedet a világra adta.”

Pio atyát rettenetesen megrázta édesanyja 1929. január 3-án bekövetkezett halála. Aki annyi sok testi-lelki szenvedést elviselt, akkor teljesen összetört. Egész nap „anyám, édesanyám” felkiáltások közben keservesen zokogott. Az édesanyjai szeretet, a fájdalom, a gyermeki ragaszkodás leverte lábáról az akkor negyvenkét esztendőes erős férfit. – Megszűnt dobogni számára a legnemesebb szív...

Minél mélyebb a lélek, minél érzékenyebb a szív, annál jobban hatnak a nagy események. A nagy embereket mélyen megrendítette édesanyjuk elvesztése. A vihar a szálfákat kitepi, a cserjéket békén hagyja. Prohászka püspök így kesergett édesanyja halálakor: „Eltört a drága kehely, melyben Isten a te lelkedet a világra adta”

*Mikor meghalt, megtelt a föld szeretettel.
Hajam somfavirág színe vele ment el;
vele ment tavaszom: a lepkék, a tücskök;
barna színt váltott a hajam – most ezüstöt.*

(Mécs László)

Maria Giuseppa di Nunzio-t, Pio atya édesanyját San Giovanni Rotondóban temették el. Ott nyugszik Orazio papa is felesége mellett; 1946. október 7-én halt meg, fia karjai között.

„Boldogok azok a szülők, akik ilyen gyermeket neveltek Istennek, az Anyaszentegyháznak, az emberiségnek.

Boldogan halnak meg azok a szülők, akiknek halálos ágya mellett ilyen gyermek örködik!

Az a gyermek, aki tiszteli és szereti szüleit, embertársait is tisztelni fogja; örömet leli benne a jó Isten és megbecsülik az emberek.”

(Blanár Mihály: A titokzatos karizmatikus)

